

en anden Bemærkning, som jeg ikke troer er fremkommen idag, men som jeg troer tidligere er bleven brugt af den ærede Landstingsmand, naar der har været Tale om Embedsmændenes Rønning, den nemlig, at Embedsmændene burde være stillede saaledes, at de kunne lade deres Børn faae en god Opdragelse. Hvis den Sætning skulde gjøre sig gjældende, at Børnene altid skulde slaae ind paa den samme Bane, som deres Fader havde betraadt, vilde jeg beklage dette som det Alleruhelbigste. Vil Staten gjøre Noget i saa Henseende, da bør den gjøre det ligeligt for alle Borgere; men jeg vilde meget beklage, om Embedsmændenes Sønner skulde tvinges ind paa denne Bane, enten de have Evne dertil eller ikke.

Brockdorff: Naar jeg som Medlem af Udvalget har tiltraadt de Indstillinger, der nu foreligge Thinget, og har kunnet gjøre dem til mine, saa slyder jeg et Par Ord til Forklaring om min Stilling til Sagen. Jeg er da gaaet ud fra den Grundsætning, at man burde afvæie Rønningen deels i Forhold til den Opoffrelse, der først udfordres, inden man gjør sig stillet til at modtage et saadant Embede, og deels i Forhold til Arbeidets Vigtighed og Besværighed, der bliver vedkommende Embedsmand paalagt. For mig har det stillet sig saaledes, at naar en ung Mand vil uddanne sig for den juridiske Bane, hvilket han jo skal, naar han vil indtræde i et saadant Embede, saa skal han opoffre en lang Tid af sit Liv, og han skal opoffre mangfoldige pecuniære Kræfter, forinden han naaer at blive juridisk Candidat. Og dernæst spørger jeg mig selv: hvorlænge kan det vare, inden en saadan juridisk Candidat kan vente at indtræde i noget af de lavest lønneede Embeder, her ere omtalte? Og jeg har da maattet besvare mig det saaledes, at, som Forholdene nu ere, vil det vare, indtil han bliver henved 40 Aar. Nu kommer han ind i et saadant Embede og bliver gageret med 1200 Rd. Jeg maa oprigtig tilstaae — og jeg har udtalt dette i Udvalget — at jeg fandt denne Begyndelsesgage lav, ja for lav; thi vel stilles der ikke strax saadanne Forbringinger til den unge Mand, som senere stilles til ham, men een Ting er der, som der er stor Sandsynlighed

for, at han alt i en saadan Alder vil komme til at anvende Bekostninger paa, og det er til hans Børn. Naar han derefter træder ind i en noget høiere lønnet Stilling, ja, saa kan han leve, og maaskee sorgfrit. Og naar han endelig naaer til de høiest lønneede Stillinger — det er før derom blevet sagt, at saa kan han lægge Penge op; jeg troer ikke, at han da kan lægge Penge op, thi saa ere Børnene vogede til, og de behøve Uddannelse. Nu har man benægtet, at en Embedsmand burde bestræbe sig for at sætte sine Børn ind i en saadan Stilling som den, hvori han selv er. Jeg kan dog ikke være af denne Mening. Der er jo vel mangfoldige af os, der ikke ere Embedsmænd — deriblandt jeg selv, jeg er jo ikke Embedsmand — der ønske inderlig at kunne bringe vore Børn ind netop i en saadan Stilling. Hvorfor vil man nu nægte en Embedsmand det samme Gode, som man selv eftertragter? Hvorfor vil man det, aldenstund der er mere Udsigt for den næringsdrivende Borger, der er i en nogenlunde god Stilling, til at kunne lægge Noget tilside, som hans Børn kunne faae i Arv efter ham, hvad vistnok meget sjældent er Tilfældet med Embedsmændene? Alt dette har saaledes fremstillet sig for mig, og jeg kan ikke komme til anden Erkjendelse, end at Gagerne ikke ere satte for høit, som de her ere foreslaaede, aldenstund jeg vedkjender mig, at en Arbejder er sin Løn værd, at han bør kunne arbejde uden at sukke.

Til allerfødest skal jeg tillade mig at henvende Opmærksomheden paa en Udtalelse fra den ærede Minister. Dersom jeg har forstaaet ham ret, udtalte han, at Regeringen vilde være saameget mere villig til at gaae ind paa andre Reforme, naar Rigsdagen ogsaa fra sin Side viste sig villig med Hensyn til denne Sag. Det slog mig, thi der er een Reform, som især ligger nær for min Tanke, og som jeg anseer for særdeles vigtig, og det er en Forandring af Sportelreglementet. Sportelreglementet hviler vistnok i mange Henseender haardt og trykkende paa Mange, men hvis en saadan Lov som den nærværende ikke kommer ud, saa vil Staten ikke være istand til at indføre denne Reform. Lad os derfor tage Loven, som Regering-